

15 — PROMENA

— Budi miran, Džeki, budi miran. Ti nisi bolestan — Sima je potapšao psa po glavi.

Pas ga je pogledao, a potom okrenuo glavu ka vratima napuštene zgrade u kojoj su se krili. Par vojnih čizama zastao je ispred zakucanih dasaka na ulazu, a zatim produžio dalje.

— Neće nas pronaći — Mirka je takođe spustila ruku na pseću kožu, vlažnu od znoja.

Najmanja od troje dece sakrivene u mraku, Sneža, sasvim se pribila uz životinju i snažno ga zagrlila oko vrata.

— Nikada te nećemo dati, Džeki!

— Nemoj vrištati — prekorila ju je sestra. — Čike bi mogle doći ovamo.

U daljini su se čuli usamljeni pucnji.

— Zašto ubijaju kuce? — Sneža se okrenula ka Simi.

— Već smo ti rekli — ubacila se Mirka. — Budi tiha.

— One večeri, kada je bilo mnogo zvezda padalica, sećaš se? Moj tata kaže da su sa neba padale nevidljive stvari od koje su sve kuce postale bolesne. I opasne. Jer su nutirali ili tako nešto. Ali, veliki lažu. Džeki nije opasan, je li tako Džeki?

— Mame i tate su sve to izmislili — Mirka se nastavila. A mi nećemo dati našeg Džekija, mi smo ga našli na ulici, kada je bio mali, i sada je naš.

Bolno zavijanje sa ulice stiglo je do njih, a pas podigao uši. Prestalo je nakon sledećeg pucnja.

Sneža je počela da jeca, a sestra joj stavila ruku preko usta, iako su njene oči takođe bile vlažne.

— Ne plaćite — Sima se trudio da zvuči samouvereno. — Džeki će ugristi svakog vojnika koji dođe ovamo. A neće nas pronaći.

Novi par čizama zaustavio se sa druge strane ulaza. Deca su se ukočila i nepomično posmatrala. Čuli su žamor, a zatim videli da jedna daska leti ka njima. Sneža je vrisnula, a Džeki počeo da laje.

— Imamo jednog ovde — proderao se neko.

Ubrzo, u prostoriju su zakoračila dva čoveka u maskirnim uniformama, držeći podignute puške.

— Eno ga!

— Čekaj, nekakva deca su pored, ne pucaj!

— Džeki! Nemojte ga ubiti! — plakala je Sneža.

Sima i Mirka su ustali i stali ispred psa, koji je počeo nejakom da reži.

— Klinci, sklonite se! — naredio im je jedan.

— Nećemo!

— Vaš pas je bolestan, može da vas povredi. Odmah se sklonite od životinje!

— Džeki, šta ti je?

Pas je počeo da se trese i balavi, a zatim se srušio na tlo.

— Ja ću — jedan vojnik je pošao napred.

— Ne! Džeki nije bolestan! — Sima je poleteo prema njemu.

— Mali, sklanjaj se!

Sima je skočio, uhvatio cev puške i počeo da je vuče.

— Sranje! Mali, pusti to.

— Čoveče, keru se nešto dešava.

— Skloni mi ovog klinca — vojnik je pokušavao da izvuče oružje.

— Ne, ne čačkaj okida...

Pucanj je metalno odzvonio, a tanak glas kratko jauknuo.

— O bože.

— Snežo!

— O bože. O bože. Nisam hteo. Nisam video, sam je povukao...

Sneža je ležala na zemlji, a krv joj brzo natapala majcu oko rupe u stomaku. Sima je pustio oružje i kleknuo pored nje. Mirka joj je nežno mazila kosu.

— Snežo... joj, šta ti je?

— Šta... gde sam je pogodio?

— Zovi pomoć preko komandnog centra, neka pošalju bolničara, nemam pojma. Čekaj da prvo ubijem jebenog... — okrenuo je cev prema psu, koju su dočekale otvorene oči.

— Isuse. Isuse... pas mi... on mi... nemoguće! — zamucuo je vojnik.

Pas je nastavio da zuri nekoliko trenutaka, a potom prišao Sneži i počeo da liže ranu.

— Džeki, nemoj, golicaš me — Sneža je rekla sa poda trenutak kasnije.

Rane više nije bilo. Pas se ponovo okrenuo ka vojnicima.

— U redu. U redu — bliži je spustio oružje i podigao ruke, a drugi skoro odmah učinio isto. Oprezno, obojica su izašli iz zgrade.

— Šta se desilo?

— Ne znam. Džeki... on je...

— Rekao sam im da se vrate — svo troje dece čulo je u sebi bezobličan ali savršeno jasan glas. — i kažu svim da odmah prestanu sa ubijanjem, jer nakon danas, više ništa neće biti isto.

— Džeki je progovorio! — veselo je ciknula Sneža.